

The Mantle of Leadership

1 ויורדת בסתר ההר. שבע נביאות נתנבאו להם לישראל וכו' (ואחת מהם
 אביגיל) וכו', אביגיל (מגלן שהיתה נביאה), דכתיב והיה היא רוכבת על החמור
 ויורדת בסתר ההר, בסתר ההר? מן ההר מיבעי ליה? אמר רבה בר שמואל,
 מלמד שבאה על עסקי הדם הבא מן הסתרים טו), מלמד שנמלה דם בחיקה
 5 והראתה לו (שאלה את דוד על מראה דם) אמר לה, וכי מראין דם בלילה?
 [שנאמר (פסוק כ"ב), „אם אשאר מכל אשר לו עד אור הבוקר משתי בקיר“, שמע מינה
 דהוה בלילה, ולכן אמר דוד וכי רואין דם בלילה, הלא צריך להבחין מראיתו אם מה' דמים
 הטמאים באשה הוא?], אמרה לו וכי דנין דיני נפשות בלילה (שהיא חשבה שידון
 את נבל בעלה עוד בזה הלילה), אמר לה, מורד במלכות הוא ולא צריך למידייניה יז),
 10 אמרה לו עדיין שאול קיים ולא יצא טבעך בעולם (ואין לנבל דין מורד במלכות),
 אמר לה (פסוק ל"ג) „וברוך טעמך וברוכה את אשר כליתנו [מנעת אותי] היום
 הוזה מבוא בדמים“ מאי „מבוא בדמים“? תרי דמים דם נדה ושפיכות
 דמים יח), מלמד שגילתה שוקה וכו' ט), ואמר לה השמע לי, אמרה לו
 15 (פסוק ל"א) „לא תהיה זאת לך לפוקה“ [פוקה לשון כשלון], „זאת“ מכלל דאיכא
 אחריתא, ומאי נינהי? מעשה דבת שבע, ומסקנא הכי הוה (השתא מסיק להוכיח
 שבואת אביגיל) [מדהוה ליה למכתב „ולא תהיה לך לפוקה“ וכתוב „זאת“ מכלל שנתנבאת לו
 שסופו להכשל בבאה אחרת ומאי ניהי בת שבע וסוף שעלתה לו כך, אלמא נביאה הוית
 שנתקיימה נבואתה].
 (מגילה י"ד א' וב', ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ג עיי"ש,
 מדר"ש כ"ג, ילק"ש ח"ב רמז קל"ד)

1 ולא תהיה זאת לך לפוקה וגו'. פיקפוקי דברים היו שם [שיצאת בדברים
 של רמז וחידודין], אמרה ליה (אביגיל לדוד) כד' תיפוק פקפוקתך [כשיצא הקול מה
 שאתה רוצה לעשות, אי נמי, כשיתפרסם שמך בעולם ותקום למלכות] יהו אומרים עליך
 שופך דמים את [שופך דמים אתה בחנם וזהו לפוקה] ולמכשול עון אתה עומד
 5 להכשל באשת איש [ולמכשול לב קדריש דמיותר הוא, אלא דקאי על הדבר השני שתבעה
 לתשמיש], מוטב אחת [היינו בת שבע] ולא שתים (גם אביגיל), עתידה רובה מן
 הדא מייתי [עתיד שיבא לך מכשול גדול מזה] לא תהא דא בדא [לא תקח לד עוד
 מכשול זה עם זה], ולשפוך דם עומד אתה למלוך על ישראל, והן אומרים עליך
 שופך דמים היה, והדא דתימר [מה שאתה אומר] כל המקלל מלכות בית דוד
 חייב מיתה, אדיין מחוסר כסא את [כבר אמרתי לך שעדיין מחוסר כסא אתה, ואין
 10 דינו כמורד במלכות] ל). (ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ג, מדר"ש כ"ג עיי"ש)

15 ולא תהיה זאת לך לפוקה וגו'. אם תמית נבל, אם בא הדין אצלך, מה
 אתה עושה, אם ילך עני ויאמר לבעל הבית עשה עמי צדקה, תן לי מצוה
 אחת, והוא אינו נותן לו, והעני נופל עליו והורגו, והם באים אצלך, מה אתה
 עושה, ואתה מפקפק בדבר ואין אתה יכול להוציאו, והם אומרים, והוא לא
 עשה כן לנבל, הוי ולא תהיה זאת לך לפוקה וגו'. וזכרת את אמתך, אם
 בא הדין הזה לפניך, הוי אומר זוכרה תהיה לטובה אותה שעשתה לי שלא
 20 באתי בדמים, אמר לה (דוד לאביגיל) אל תתייהרי אין זה ממך הקב"ה שלחך
 אצלי, שנאמר ויאמר דוד לאביגיל ברוך ה' וגו' אשר שלחך, ואף את צריכה
 להתברך, שנאמר וברוך טעמך וברוכה את.

(ילק"ש ח"ב רמז קל"ד, שוחר טוב נ"ג)

לח. ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל. עשרה ימים מאי עבדתיהו?
 אמר ר' יהודה אמר רב, כנגד עשר לגימות שנתן נבל לעבדי דוד לג) [עשרה
 עבדים שלח לו דוד כדמפרש בקרא (לעיל פסוק ה') ונתן להם סעודה אחת, לפיכך נתלו
 לו עשרה ימים], רב נחמן אמר, אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום
 הכיפורים לד) [שהמתין לו הקב"ה שישב ולא שב].

(ראש השנה י"ח א', מדר"ש כ"ג, ילק"ש ח"ב רמז קל"ד)
 ויהי כעשרת הימים וגו'. תלה לו הקב"ה שבעת ימי אבלו של שמואל
 [שמת באותו הזמן] שלא יתערב אבלו עם הצדיק [ומדכתיב ויהי כעשרת הימים דריש
 שהן שבעת ימי אבלו של שמואל] ועשה עוד שלשה ימים ומת במגפה [כדכתיב
 ויגוף לה] ר' חגיי בשם רבי שמואל בר נחמן (אמר), „לעשרת ימים“ אין כתוב
 כאן אלא כעשרת הימים, תלה לו הקב"ה עשרה ימים, כעשרת ימים שבין
 ראש השנה ליום הכיפורים, שמא יעשה תשובה ולא עשה לו).

(ירושלמי ביכורים פ"ב ה"א, שוחר טוב כ"ו, ילק"ש ח"ב רמז קל"ד, ורמז תש"ה)

